

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XI

číslo 1 – leden 2006

zdislava.signalsy.cz

Filipovská výročí

Noční bohoslužba ve Filipově je sloužena přesně ve výročí zjevení – 13. ledna ve čtyři hodiny ráno

Ve Filipově na česko-německém pomezí se koná každoroční pouť v noci z 12.1. na 13.1. Letos si připomínáme hned několik výročí. Před 140 lety byla uzdravena Magdaléna Kade. Před sto lety, po čtyřiceti letech služby nemocným, zemřela. Před 60 lety bylo založeno Ackermann-Gemeinde.

Mše začíná vždy o čtvrté hodině ranní – v hodině mariánského zjevení. Mši svatou celebroidl biskup litoměřický Pavel a biskup drážďanský Joachim. Za Ackermann-Gemeinde R.D. Anton Otte. Z německé strany přijelo plno věřících i duchovních, např. vikář z Zittau. Jako již tradičně, bylo přítomno asi 40 kněží.

Mše svatá byla sloužena česko-německo-latinsky. Přijelo hodně poutníků z Německa, ale také z Moravy a Slovenska. Po mši svaté předaly jeptišky z lužického kláštera cisterciáček v Marienthal

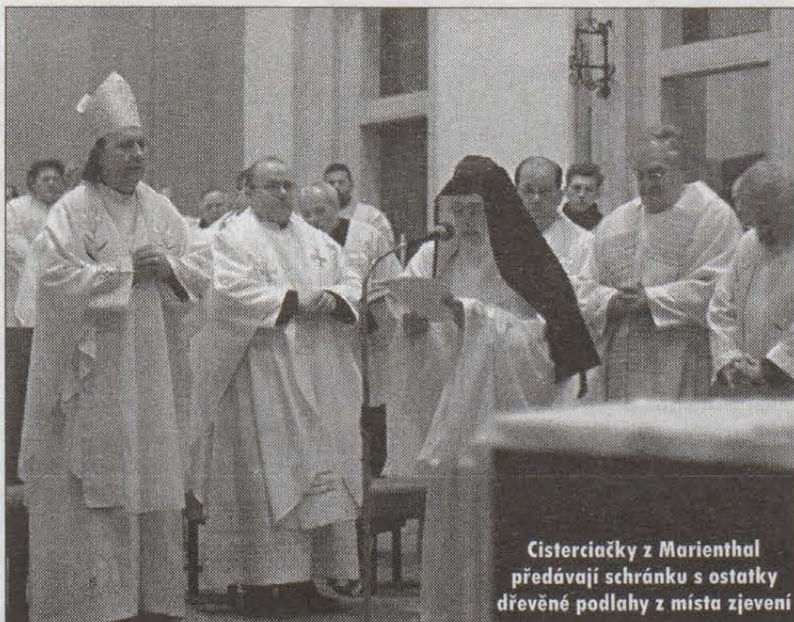

schránku s ostatky dřevěné podlahy místnosti, kde byla Magdaléna Kade při zjevení Panny Marie uzdravena. Dnes je vlastně na místě domku kaple.

Dokončení na straně 2

Otec biskup Pavel Posád s ostatky z místa filipovského zjevení

Cisterciáčky z Marienthal předávají schránku s ostatky dřevěné podlahy z místa zjevení

Filipovská výročí

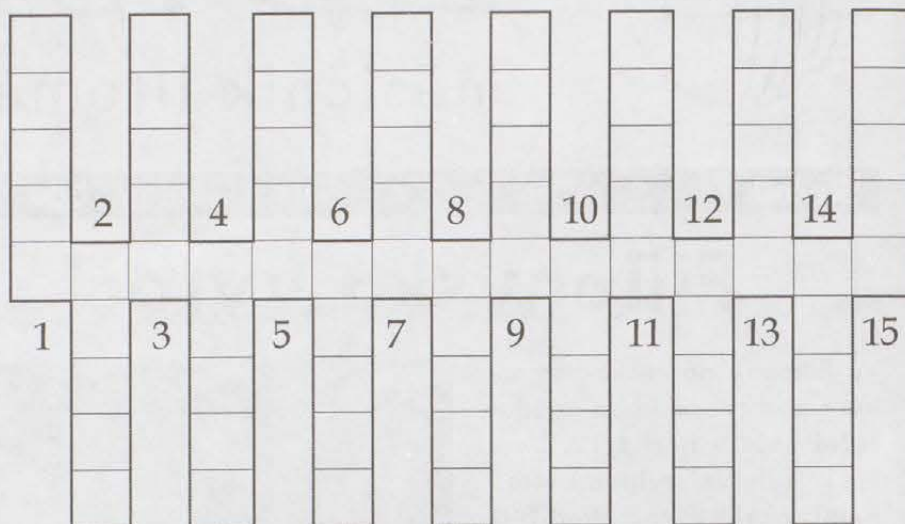
Dokončení ze strany 1

Letos byl menší mráz než jindy, přesto se po dvouhodinové mši už každý těšil na teplý čaj nebo něco jiného. Z vlastní zkušenosti mohu dosvědčit, že tato zimní pouť přináší nejen velké oběti (noční bdění, zima, nepohodlí), ale také lze při ní hodně vyprosít. Panno Maria Filipovská, vypros nám zdraví těla i duše, oroduj za nás!

mdv+jsr
foto Jan Rosenauer

Křížovka

1. známka	6. uzlíček v tkanině	11. klaun
2. malá laň	7. křoví	12. honosné oděvy
3. šupna	8. papežská mitra	13. nakypřená
4. larva vážky	9. zloděj specialista	14. čára
5. meřla	10. ženské jméno	15. monarchů

Jubilea – únor 2006

2. 2.	R.D. ICLic. Józef Szeliga – arciděkan v Mladé Boleslavi	40. narozeniny
4. 2.	R.D. Vít Audy – farní vikář v Liberci	30. narozeniny
4. 2.	R.D. Stanislav Bečička – farář v Kamenickém Šenově	80. narozeniny
21. 2.	MUDr. Jan Pur – trvalý jáhen v Liberci	75. narozeniny
24. 2.	R.D. Marcin Saj – administrátor v Novém Městě p. S.	30. narozeniny

Dále v měsíci únoru oslaví „nekulaté“ narozeniny 9 duchovních a rovněž si připomeneme 2. výročí biskupského svěcení otce biskupa Pavla.

Všem jubilantům blahopřejeme a vyprošujeme jim Boží požehnání!

Zdislava v roce 2006

Vážení čtenáři,

již v minulém, prosincovém Zdislavě jsme vás začali informovat o postupně probíhajících změnách ve vydávání našeho, ale doufáme i vašeho, měsíčníku. Protože změny probíhají postupně, napsali jsme na závěr minulého editoriale pokračování příště.

Náš měsíčník má již nového šéfredaktora. Stal se jím P. Miroslav Dvouletý a s několika jeho články se máte možnost seznámit již v tomto čísle. O dalším zaměření, obsahu i grafickém uspořádání našeho měsíčníku se budeme radit se zástupci z vikariátů na pracovním setkání rady diecézního časopisu Zdislava již

první únorovou sobotu. Na toto setkání je pozváno přes dvacet účastníků a věříme, že v mnohých případech to bude začátek plodné spolupráce.

Jak jsme psali již minule, z vašich loňských finančních darů vychází i letošní první číslo. To nám umožňuje – i při zdražování služeb potřebných pro výrobu měsíčníku – nezvyšovat váš letošní příspěvek. K jeho uhrazení naleznete ve Zdislavě vloženou složenku a dovoluujeme si vás požádat o její urychlené uhrazení.

Další změna je ve způsobu a provedení distribuce Zdislavy. Evidenci předplatného a distribuci pro nás i vás zajišťuje Vydavatelství IN s.r.o., které vydává i ministrantský měsíčník Tarsicinus a dívčí časopis IN. Vydavatelství sídlí

přímo na jablonecké faře: Horní náměstí 12, 466 01 Jablonec nad Nisou, telefon na objednávky 775 598 604, e-mail na objednávky: zdislava@in.cz.

Proč tuto adresu zde vypisujeme? Na ní mají čtenáři, kteří si Zdislavu kupují na farách a v kostelech, možnost si ji objednat a tím získat jistotu, že jim Zdislava přijde domů a pravidelně. Ale je to také informace pro hromadné předplatitele, kteří chtějí změnit počet odebíraných výtisků. A věříme, že v tomto případě to bude vždy směrem nahoru.

Děkujeme vám za váš zájem o měsíčník litoměřické diecéze Zdislava. Věříme, že se vám bude i v budoucnu líbit a že strávíte při jeho čtení mnoho krásných chvil.

redakce

Den zasvěceného života

2. února slavíme svátek Hromnic – Uvedení Páně do chrámu. Díváme se na malého Ježíše, kterého přinesli rodiče do chrámu 40 dní po jeho narození, jak předpisoval Mojžíšův zákon: všechno prvorozené ať je zasvěceno Hospodinu (Ex 13, 2.12).

Toto ustanovení bylo připomínkou noci, kdy byli Izraelci propuštěni z Egypta. Tehdy egyptští prvorození zahynuli, ale izraelské prvorození byli ušetřeni. Stáli pod Hospodinovou ochranou a jsou tedy jeho majetkem. Zasvěcování prvorozených bylo projevem víry, že život dává a zachovává Hospodin. Prvorození měli v Izraeli zvláštní postavení. Zastupovali po smrti otcově svůj rod před Bohem, byli nositeli požehnání a strážci tradic. Zasvěcování prvorozených bylo tudíž znamením, že skrze ně patří Hospodinu všechnen lid i se vším co má.

Bohu vlastně patříme všichni. Patříme Bohu, který je náš Stvořitel a povolal nás k životu. Patříme Bohu Otci jako jeho milované děti, protože jsme přijali křest. A v Ježíši Kristu se Bůh sám stal dokonce naším bratrem. Bůh

si přeje, abychom si uvědomovali, že jsme Jeho a stále nám to připomíná. Vyvolil si izraelský národ, vyhradil si v něm všechno prvorozené. Když totiž zapomeneme, že patříme Bohu, který nás miluje, když se od Něho svým životem vzdálíme, je to vždy k našemu neprospěchu. Potřebujeme stále osvěžovat svou křehkou a krátkou paměť, potřebujeme si uvědomovat, kým jsme.

Zasvětit znamená vyhradit pro zvláštní účel. Zasvěcený Bohu znamená výlučně Jemu patřící se všemi důsledky. Od dob Starého Zákona se chápání této věci ještě více posunulo. Prostřednictvím svého Syna Ježíše Bůh Otec volá ty, které si vyvolil, aby mu zcela a výhradně patřili. Není to již jen příkaz Božího zákona, ale osobní akt důvěrného vztahu.

Ježíš pohlédne na Petra, Jana, Matou-

še... a povolává je. A když je postupně a důsledně učí své lásce, svěřuje každému nějaké poslání. Jsou povoláni, aby byli poslání. Zastupují svůj rod před Bohem, jsou prostředníky a přímluvci. Anebo jinými slovy – jsou s Ním (srv. Mk 3, 13).

Není to vše snad úchvatná hra lásky?

Vyvolení není elitářství. Je to spíše zalepená pozvánka, kterou Pán posílá komu On sám chce. Člověk na ni nějak zareaguje. Pokud odpoví kladně, odevzdává Bohu celý svůj život, chce patřit jen a cele Jemu tělem i duší, chce se Jemu zasvětit. Tento vztah lásky má pak svou dynamiku, rozvíjí se jako každý jiný láskyplný vztah. Obvykle to povolání člověk vyjadřuje tím, že přijme nějakou formu tohoto života schválenou církví. Protože byť je to

vztah intimní, vyžaduje logicky projevení se navenek. A také protože s povoláním je spojena služba, poslání.

Zasvěcený život tedy znamená vydat se zcela Bohu Otci, následovat jeho Syna v Duchu Svatém. Je to zápalná oběť lásky, zrno, které padne do země a odumře, aby vydalo užitek. Nepotřebujeme tedy tuto radikální vydanost i dnes? Snad právě dnes více než jindy... Pán si bude volat své bratry a sestry k zasvěcení vždycky.

Modleme se tedy za ty, které Kristus zve, aby nepřeslechli Jeho hlas. Hlas zvláštního důrazu, tajemný, který si není možno splést se žádným jiným, přísný a zároveň příjemný, mocný a lahodný, hlas jednoduchý jako vzdech a hluboký jako drama: hlas Kristův. (Pavel VI.)

S. Benedikta O. Praem, Doksany

Abychom se znali

Milí čtenáři Zdislavy, chci vás pozdravit z pozice nového šéfredaktora tohoto časopisu.

Chtěl bych na prvním místě moc a moc poděkovat R.D. ICLic. Michalu Podzimkovi za jeho dosavadní vedení a také ing. Rosenaue- rovi za pomoc jak M. Podzim-

kovi, tak i mně v začínající další fázi tohoto časopisu.

Časopis Zdislava vznikl na podzim roku 1995, a tehdy jsem zrovna přišel z Moravy do Teologického konviku v Litoměřicích jak se říká „studovat na faráře“. Už jsem se na Moravu nevrátil, ale přestoupil jsem za litoměřickou diecézi. Velice rádi jsme si pročetli s bohoslovci stránky Zdislavy v pražském semináři, kde nám byly povzbuzením a odlehčením oproti nekonečné řadě studijních textů. Michala Podzimka jsme znali z prvního ročníku, tehdy on v pá- tém končil svá studia. Víím, že nás jednou vzal svým autem – když bylo výjimečně volno – na výlet do Úštěku – a zaplatil nám i oběd. Nad Úštěkem jsme navštívili kostel, jenž je dobře vidět od hlavní silnice. Učili jsme se poznávat diecézi, za kterou budeme studovat. Tehdy jsme byli tři „misionáři“ v ročníku – dva z Moravy a jeden z Prahy. Dnes po létech už znám diecézi mnohem víc a беру ji jako svou. Má svou historii, má svůj úžasný místopis přírodních krás, poutních míst, má své duchovní osobnosti. Čím víc ji poznávám, tím ji mám raději.

Chtěl bych do příštích čísel našeho časopisu kromě aktualit vložit více různých pohledů na diecézi. Abychom ji poznali tak nějak „ze všech stran“. To je můj prvotní cíl. Protože kdo víc pozná, je schopen i více milovat.

R.D. Mgr. Miroslav Dvouletý

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze. Vydává Biskupství litoměřické. Číslo účtu: 123-1002148329/0800. Šéfredaktor: P. Miroslav Dvouletý, ŘmK děkanský úřad, Kostelní 55, 431 11 Jirkov. Tel. 474 659 460, 605 186 554, e-mail: zerap@seznam.cz. Zástupce šéfredaktora ing. Jan Rosenauer, e-mail: rosenauer@volny.cz. Sazba Jan Macek, e-mail: jan@tiskem.com. Jazyková úprava tohoto čísla: redakce. Tiskne: Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou, www.tiskem.com. Náklad 1300 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník XI., číslo 1. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Datum vydání: 5. 2. 2006. Uzávěrka příštího čísla: 15. 2. 2006. Distribuci zajišťuje Vydavatelství In s.r.o. (tel. 775 598 604, e-mail zdislava@in.cz) prostřednictvím Postservis

Ohlédnutí za rokem 2005

Drazí spolubratři v kněžské a jáhenské službě, milí spolupracovníci, odevzdali jsme Božimu milosrdnému pohledu další rok našeho života a služby, uzavřeli jsme rok 2005.

Jaký byl uplynulý rok? Na to jsme jistě každý z nás hledali odpověď v závěrečných okamžicích starého roku. Je to nesmírně důležité umět se ohlédnout zpět. Zdaleka nejde jen o nějaké nostalgické vzpomínání, ale je potřebné udělat to, co děláme před každým slavením svátosti smíření: zpytovat svědomí. Zde to neděláme jako jednotlivci, ale společně.

Rok 2005 byl bohatý na mnoho milostí a darů.

Byl v celé církvi slaven a prožíván jako Rok eucharistie. V naší diecézi jsme započali s adorací Eucharistie v jednotlivých farnostech, tak, že po 100 dní jsme konali jakousi „nepřetržitou adorací“. Letos budeme v tomto duchovním díle pokračovat ještě s větší horlivostí a nasazením.

Eucharistický rok vyvrcholil biskupskou synodou v Římě, jejíž plody musíme ještě objevit a vstřebat do života naší diecéze a jednotlivých farností.

Rok 2005 byl rokem dvou papežů. V sobotu 2. dubna zemřel milovaný Jan Pavel II. a 19. dubna jsme dostali dar nového papeže v Benediktu XVI. Kéž mu Bůh žehná a nám ať ho dlouho zachová!

Důležitou událostí pro celou církev bylo v srpnu XX. světové setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem.

Pro naši litoměřickou diecézi byl však rok 2005 jedinečným důležitým výročím 350 let od založení diecéze.

Slovo otce biskupa Pavla

Máme jistě v živé paměti vše, co jsme mohli v rámci oslav tohoto jubilea prožít během celého roku, zvláště děkujeme za tři vikariátní poutě do katedrály na jaře a pak následovala hlavní oslava v sobotu 2. července, na které byli přítomni nejen všichni biskupové Čecha Moravy, ale také mnoho biskupů a přátel z okolních zemí.

Věřím, že nás toto jubileum povzbudilo a dalo mnoho podnětů a inspirací na poli pastoračním a evangelizačním, které budeme postupně uskutečňovat v čase přítomném a dnech budoucích.

Prál bych si, aby nezapadlo ani výročí 100 let od narození Štěpána kardinála Trochty. Podnikáme ve spolupráci ze salesiány nutné kroky, aby na úrovni diecéze mohl započít proces blahorečení tohoto statečného biskupa-mučedníka.

Během roku jsme také pamatovali na 10. výročí kanonizace svatě Zdislavy, společně s knězem Janem Sarkandrem, a děkovali jsme za 5 let, které uplynuly od jmenování svatě Zdislavy hlavní

patronkou litoměřické diecéze a celých severních Čech (v říjnu 2000 během Velkého jubilea)

Jako poslední, ne však významem, chci připomenout velký dar pro naše diecéze – návštěvu Ad limina apostolorum v listopadu 2005. Tam jsme mohli svědčit o životě našich diecézí a chápat katolicitu naší církve. Uvědomit si, že Kristovo evangelium je stále dost silné, aby obrátilo celý svět, tím spíše je lékem na naše domácí neduhy a bolesti, které prožíváme.

V očekávání nových darů od našeho Pána a Boha, vstupme do roku 2006 s velikou důvěrou, že nás ani na okamžik jeho láska neopustí.

K této bezbřehé a neomezené důvěře v Boží přítomnost a pomoc na naší cestě přijměte do nového roku mé požehnání!

+ biskup PAVEL

Připomínka 60 let Ackermann-Gemeinde

V Mnichově se sešli 13. ledna 1946 odsunutí němečtí katolíci k pobožnosti k matce Boží Filipovské a tam také se modlili za smír mezi národy. Tento den vznikla organizace, věnující se vytváření kontaktů a spolupráci mezi Němci a Čechy a hlavně mezi sudetoněmeckými a českými katolíky. Svůj název odvozuje od středověkého traktátu Oráč z Čech - Ackermann aus Böhmen.

Členové Ackermann-Gemeinde se pravidelně účastní pouti ve Filipově. Letos po pouti se na 150 členů Ackermann-Gemeinde sešlo v Rumburku na slavnostním shromáždění k 60. výročí založení organizace. Po zahajovací projevu předsedy Adolfa Ullmanna vzpomněl na založení organizace P. Angelus hrabě Waldstein OSB. O životě v sousedních diecézích, litoměřické a drážďanské, informoval přítomné generální vikář li-

Mons. Havelka, P. Anton Otte, Mons. Pošád

toměřické diecéze Msgr. Karel Havelka a P. Heinrich Bohaboj. Mnoho otázek také směřovalo k přítomnému litoměřickému biskupovi.

jsr

Povedený šachový turnaj

Již tradičního vánočního šachového turnaje pořádaného na svátek sv. Jana Evangelisty Orlem jednotou Turnov se v roce 2005 účastnilo 18 hráčů různé úrovně: nad členy 3 orelských jednot tentokrát měli převahu hosté z jiných organizací nebo neorganizovaní. Po sedmi kolech švýcarským systémem rychlostí 2×15 minut na partii se nejlépe umístili hráči M. Frank, P. Buchar a P. Tománek, zahráli si však všichni a turnaj se povedl.

V. Jůza

Dva Tomášové

Městečko Třeбенice bude dlouho v myslí mnoha lidí spojeno se vzpomínkou na faráře P. Ladislava Kubíčka, který byl zavražděn 11. září 2004. Po jeho smrti nastoupil do Třeбенic jako kaplan P. Tomáš, který byl v září 2005 jmenován pro tuto farnost farářem.

Přibližně ve stejnou dobu podařilo se zastupitelům města zřídit pro Třeбенice městskou policii, neboť ve městě stále panoval neklid, strach a obavy o život a majetek občanů. Shodou okolností se nový městský policista jmenuje také Tomáš. Tak se jeden Tomáš stará o duchovní život třeбенických občanů, druhý má zase na starosti jejich majetek a bezpečnost tělesnou. Zanedlouho se společně setkali u oltáře, jeden jako celebrant a druhý jako ministrant. Velkým zážitkem pro oba, ale i pro návštěvníky byla půlnoční mše svatá, která proběhla důstojně, v klidu a nerušeně. Strážníková přítomnost nejen jako záruka bezpečnosti, ale i jako asistenta kněze u oltáře byla pro všechny symbolem klidu a veřejnost na tuto skutečnost pozitivně reagovala. Kněz Tomáš zase byl symbolem duchovní bezpečnosti, radosti a jistoty a byl zárukou, že farníci nezůstali osamoceni.

Velkým zážitkem a překvapením pro všechny bylo, když v neděli, kdy se připomínal Křest Páně, byl městský policista Tomáš pokřtěn a současně přistoupil k prvnímu svatému přijímání.

Byl to dar P. Kubíčka za modlitby všech, kteří na něho pamatují a kteří na něho nezapomněli ani v prvních lednových dnech, kdy jsme si připomínali jeho osmdesáté narozeniny? Otec Kubíček dobře ví, co jeho farnost potřebuje!

Milada Veselková

Mši v Úhošťanech celebrou litoměřický biskup Msgr. Pavel Posád, po jeho pravici kadaňský farář Josef Čermák a Jan Burián.

Oprava památky trvala sedm let

Kostel sv. Havla v Úhošťanech na Chomutovsku byl znovu vysvěcen

Rekonstrukce úhošťanského kostelíka trvala sedm let. Opravy postupovaly podle toho, jak se litoměřické diecézi dařilo shánět peníze. Na opravu střechy kostela přispělo i město Kadaň. Postupně byla opravena okna, obvodový plášť objektu a nakonec interiér. Opravena byla i márnice u kostelíka. Soukromé firmy zpevnily její betonovou zeď a zakryly ji kamennou obezdívkou. Z původní výzdoby interiéru kostela se zachovala pouze masivní litinová socha sv. Vojtěcha, kterou v 60. letech zloději památek neunesli. Nový oltářní obraz se svatým Havlem (dle dostupných církevních pramenů a literatury) namaloval dobrovolně kadaňský výtvarník Pavel Wolf.

V sobotu 12. listopadu se v Úhošťanech konala slavnostní mše spojená

se znovuvysvěcením opraveného kostela sv. Havla. Malý prostor kostela byl zaplněn téměř stovkou účastníků z Úhošťan, Kadaně, Maštova a okolí. Na pozvání přijel sídelní litoměřický biskup Msgr. Pavel Posád, který za přítomnosti kadaňských duchovních Josefa Čermáka a Jana Buriána kostel vysvětil. Slavnostní ráz umocnil zpěv a hudební doprovod skupiny Františka Baráka. K poutnímu rázu slavnosti přispělo občerstvení po mši. Slavnosti byl přítomen i kadaňský starosta Jiří Kulhánek a několik novinářů. Biskup Pavel Posád měl na druhý den po Úhošťanech v plánu cestu s obdobným cílem přímo ke Svatému stolci do Vatikánu.

Farnost Kadaň

Nová kaple

Vikariátní setkání kněží s otcem biskupem Pavlem se konalo 15. 12. v Chomutově. Na programu byla mše svatá v děkanském kostele Panny Marie a po krátké adoraci se všichni přesunuli do budovy fary, kde biskup Pavel slavnostně vysvětil kapli Svaté Rodiny. Tato bude sloužit pro mše svaté a pobožnosti v mrazivých dnech. Dále pak kněží v sále fary probírali různá aktuální témata. Mě se dotklo téma šéfredaktora Zdislavy, neboť na základě

diskuze jsem byl později pověřen touto funkcí.

P. Mirek Dvouletý

Mezi Bohem a císařem

Nový rok tu je již více než jeden měsíc a už je zřejmé, že to bude rok obtížný, konfliktní a v mnoha ohledech bolestný. Nedělejme si žádné iluze!

Náš časopis má náboženský charakter a otázky z jiných oborů, potažmo z politiky, do něj běžně nepatří. Soudím však, že bychom dnes měli učinit výjimku.

Společnost, v níž žijeme, ještě připomíná v mnohých ohledech primitivní demokracie jihoamerického typu, v nichž se jednou za x let s obrovskou pompou uskuteční volby. Načež nastane období, kdy občan dále do věcí nemá co mluvit a kdy mu nezbyvá než držet ústa a platit daně. A nás volby právě čekají.

Až nastane volební kampaň

Až nastane volební kampaň, napíše nám naši biskupové jistě pastýřský list, v němž nám s mírnou laskavostí připomenou, abychom nezapomněli jít k volbám. Oni totiž ani nic jiného říci nebo napsat nemohou. Jsou církevními činiteli, mají tím svázané ruce a říci pěkně od plíc, co by řečeno býti mělo, nemohou.

Uvědomme si, že ideálem každého státního systému je občan, který nic nežadá, pracuje, mlčí a platí bez remcání daně. Sliby jednotlivých stran je pusté mazání medu kolem úst. Protože čím

více toho daná strana před volbami nalslbuje, tím více bude pak následně chtít na daních zaplatit. Volič se ujme funkce daňového poplatníka, zvolený se ujme příslušných prebend.

Ale my jsme katolíci!

Připomeňme si, že jsme katolíci a zkusme se na danou věc podívat pod tímto zorným úhlem. A položme si především otázku, co jsme VÍCE - jsme více občany nebo více katolíky? Co má pro nás větší význam? Naše občanství nebo naše náboženství? Naše víra ve spásu duše pod vedením našich biskupů a kněží nebo naše naděje na blahobyť na příštích několik let pod vedením té či oné strany? Na čem nám více záleží? Co má pro nás větší význam?

Vzpomeňme na dobu před rokem 1989! Co jsme si tehdy přáli více? - Náboženskou svobodu nebo kuponovou privatizaci? Obnovené kostely nebo nákupní střediska? Duchovní obnovu nebo reality show?

Přiznejme si laskavě, že situace naší církve je více než žalostná: Náš stát nemá

uzavřenou smlouvu se Svatým stolcem, naši biskupové a kněží se protloukají v bídě, mnohé kostely nám padají na hlavu, ve školách se místo náboženství učí sexuální výchova a tak dále. V čele státu stojí člověk, který klade rovnítko mezi katolickou vírou a zálibami typu pěstování králíků. Tak zvané demokratické strany nemají ve svých programech nic jiného, než jak se zmocnit zablokovaného církevního majetku, pokoutně jej rozkrást a zašantročit do vlastní kapsy a církve nechat zhynout na úbytě. V celém spektru našich politických stran vidím výjimku - totiž KSČM, která nás poctivě, veřejně, věrně svým tradicím a zcela ze všech sil nenávidí až za svůj vlastní hrob.

Cesta k obecné zhovadilosti

Palacký kdysi napsal, že co se socialismu týká, byť by tato myšlenka i cestou nekravou uskutečněna byla, vedla by konečně v důsledcích svých k obecné zhovadilosti. Šestnáct let po Listopadu však není možné se dál a do nekonečna vymlouvat na dědictví minulé epochy.

Myslím, že co je císařovo jsme my, katolíci, císařovi již dali a možná i přidali. Zbývá dát Bohu, co je božího. A to i při volbách.

Jan Toman

Tři králové věčně i duchovně

Tři králové, které slavíme, byli vlastně mágové, jak se píše v řeckém evangeliu sv. Matouše. Mágové existovali v Persii, na Východ od Izraele. Zabývali se obecně hvězdami, astrologií, filosofií. Nevíme ani, jestli byli tři nebo jen dva, nebo jestli jich bylo více. Na tři Mágy, mudrce či krále odkazují jejich tři dary: zlato, kadidlo, myrha.

Zlato - symbol královské důstojnosti a moci

Kadidlo - symbol božské podstaty, kult bohoocty

Myrha - olej - symbol utrpení

Ona hvězda, která je tolik zaujala a za kterou dlouho putovali, byla konjunkcí dvou hvězd - Jupitera a Saturna. V současnosti vědci stanovili pomocí počítače v jaké poloze tyto dvě planety byly na oběžné dráze okolo slunce a bylo těž sledováno, po jaké dráze asi mohli putovat oni mudrci a že se jim skutečně hvězda na nějakou dobu mohla ztratit z očí. Také jsem viděl imitaci na obrazovce, v jaké poloze a jak intenzivně asi zářila hvězda nad Betlémem.

Tento jev byl nepřehlédnutelný všem obyvatelům Blízkého Východu. Je psáno u proroka Izaiáše: „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo“.

V Prologu svatého Jana čteme: „Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět.“

V historii bylo ovšem více hvězd, které si činily nárok na následování. Nejvíce nás oslnila a zároveň oslepila hvězda komunismu, která si nárokovala dobýt celý svět. Dobýt celý svět pro ideu absolutní rovnosti a absolutního kolektivismu a ráje bez Boha. Zbytky tohoto smýšlení v naší společnosti stále přetrvávají. Plodem tohoto smýšlení je nostalgie a závist vůči

všem. Komunismus se marně snažil ve svém materialistickém smýšlení nastolit pozemský ráj. Věčně jsme měli nedostatek nějaké základní potraviny, věčně jsme stáli na něco fronty.

Cíl komunismu, mít hojnost všeho hmotného a tak si zajistit štěstí, tento pozemský cíl se mnohem lépe podařilo naplnit hvězdě americkému konzumismu.

Ten se jako životní styl a světový názor úspěšně vyvíjí nejen do Evropy, ale i do přísných islámských zemí.

Zdá se, že si konzumní styl získává stále více příznivců.

Je vícero hvězd, které se snaží získat naši pozornost, je vícero hvězd které vybízí k následování. Ale jen jedna je hvězda, která nám může dát spásu a život u Boha. Je to Ježíš Kristus; který řekl „já jsem světlo světa“, „kdo mě následuje nebude chodit ve tmě.“

Za tímto světlem pojďme a jej následujme!

Cesta není jednoduchá, jako tři králové čelili úskalím dlouhé cesty, nebezpečí od pouštních kmenů a konečně i nebezpečí od krále Heroda, tak s takovými těžkostmi musíme počítat i my. Ale když králové spatřili nad Betlémem znovu onu hvězdu, je psáno že se „zaradovali nevýslovnou radostí, vešli do domu a Ježíši se poklonili“. To je obraz našeho budoucího setkání se s Ježíšem v nebeském království.

Tam dosud jen putujeme, vedení Ježíšovou hvězdou - totiž Písmem svatým a církví, kterou Ježíš založil. Tři králové jsou nám vzorem ve vytrvalosti. Ukázali nám, že má smysl vytrvat v cestě následování hvězdy - i když se nám zdá, že se na okamžik úplně ztratila, nebo když se setkáme s lidmi nepřátelskými této hvězdě - jako byl třeba Herodes. Konečně setkání s touto zářivou hvězdou nám vše vynahradí!

Tříkrálová sbírka 2006

Děkujeme za 768 445 Kč a mnoho navíc!

Diecézní charita děkuje všem, kteří přispěli do Tříkrálové sbírky, za jejich štědrost a ochotu se podílet s potřebnými, pro které je tato sbírka určena. Děkujeme všem, bez kterých bychom sbírku nemohli uskutečnit, kteří pochopili pravý smysl a význam TS a věnovali jí svůj čas, úsilí, peníze, kteří se jakýmkoliv způsobem zapojili. Nezapomínáme ani na všechny, kteří se podíleli na organizaci sbírky ve farnostech, kostelech a na farních a oblastních charitách. Společným úsilím se podařilo v litoměřické diecézi vykoledovat 768 445 Kč. Prostředky budou použity na podporu místních charitativních projektů (zařízení pro seniory, azylové domy pro matky s dětmi v tísní, předškolní kluby a volnočasové aktivity pro děti ze soc. slabých rodin, pomoc pro zdravotně postižené, občanské poradny, humanitární pomoc do zahraničí aj.) Více se o využití prostředků ze sbírky dočtete na www.dchltm.cz. Děkujeme vám!

Rumburk a okolí

Přispívám pravidelně na sbírky, které se v naší republice pořádají. Poprvé jsem však jako asistent takovou akci zajišťovala. Měla jsem obavy, jak zvládnou organizační záležitosti a z reakce lidí, které budeme oslovovat. Mé obavy byly zbytečné.

Děti, které koledovaly jako tři králové byly úžasné. Nevadilo jim mrazivé počasí, s velkou vervou a úsilím chodily, koledovaly a krásně zpívaly. Jejich dobrá nálada a smích byla ta největší odměna pro všechny.

Tři králové, kteří se mnou koledovali v pátek 6. 1. 2006, jsou již skoro dospělí mladí lidé. Než jsme vyrazili do města, vyptávali se na vše co děláme na charitě, na účel sbírky, prostě zvědavé mladé duše. Pak nastala fáze studu a pořádkového smíchu, to když jsme měli zpívat poprvé. Tři králové se brzy zbavili studu, vzali svojí roli velmi vážně, nedali si vzít své odhodlání ani odmítnutí a měli velkou radost z každé koruny vhozené do pokladničky a z pochvaly za zpěv.

Vše probíhalo v klidu až do chvíle, kdy se na nás obořil ne zrovna slušným způsobem jeden pán. V tu chvíli nám všem vzal chuť dál koledovat. Pomalu jsme kráčeli na čaj do charity, cesta vede kolem školky, kde si zrovna venku hrály děti. Smály se, dováděly, ale ve chvíli, kdy nás uviděly, jejich pozornost a zvědavost byla soustředěna na nás. Bylo to zvláštní, koukli jsme se na sebe, tři králové beze slova zastavili u plotu a začali zpívat „My tři králové jdeme k Vám...“ a dávali dětem cukříky. Tolik rozzářených očí, úsměvů, ten pocit u srdce, ten se nedá popsat. Myslím, že nejenom já, ale i mí tři králové jsme v tu chvíli pochopili, že Tříkrálová sbírka není jen o penězích.

Paola Nekudová, Rumburk

Výtěžek sbírky

Organizátor	počet skupinek	výtěžek
DCH Litoměřice	25	72 128,50 Kč
OCH Česká Kamenice	6	39 104,50 Kč
OCH Liberec	27	95 602,00 Kč
OCH Mělník		13 506,00 Kč
OCH Most	39	55 788,50 Kč
OCH Sobotka	19	51 922,00 Kč
OCH Teplice	30	90 554,00 Kč
OCH Ústí nad Labem	17	43 127,50 Kč
OCH Varnsdorf	2	3 966,00 Kč
FCH Česká Lípa	22	29 425,00 Kč
Farnost Jestřebí	4	8 914,00 Kč
OCH Chomutov	7	31 673,50 Kč
FCH Jirkov		přispěli finančně
FCH Litoměřice	10	17 611,00 Kč
FCH Lovosice	7	11 591,00 Kč
FCH Mladá Boleslav	5	39 176,00 Kč
FCH Rumburk	8	22 335,00 Kč
Far. Jablonec nad Nis.	10	30 285,00 Kč
Far. Jablonná v Podj.	3	9 769,00 Kč
Far. Libochovany	2	4 567,00 Kč
Far. Libochovice		3 068,00 Kč
Far. Podbořany	18	31 249,50 Kč
Far. Srbská Kamenice	7	45 258,00 Kč
Far. Semily	8	34 398,00 Kč
CELKEM	276	768 445,00 Kč

Kláster Osek v roce 2005

Také v roce 2005 byl oseký klášter opět cílem nesčetných lidí. Někdy byl velký dům skoro malý pro tak velký počet hostů. Bylo tu 1 700 osob ve skupinách – mimoto přicházelo mnoho jednotlivců. Mohli jsme napočítat 7 500 přenocování!

Salesiáni, kteří požehnaně působí v Teplicích, přišli častěji s mnoha mladistvými o víkendech, ale také k meditacím kněží. Stále se zvětšuje počet motorkářů, kteří se zúčastní na pouti po Nanebevstoupení Páně. Letos jich přijelo přes 50. Jubilejní setkání českého i německého spolku přátel kláštera se konalo o svatodušních svátcích. Dvě velké skupiny rodin přišly z Prahy na rodinné exercicie. Jako už několik let byli v klášteře opět postižení z Brna se svými opatrovníky na prázdninách. Skauti z Berlína stanovali v zahradách. Žáci z německého Annabergu přišli několikrát na brigádu k obnově klášterních zahrad a na sklizeň ovoce, které také zpracovali.

Chórovou modlitbu se pravidelně modlí opat Bernhard, o prázdninách s fráterem Charbelem. K nešporám a především ke kompletaci také rádi přicházejí hosté.

V klášterních zahradách se započalo s obnovou vodního systému. Práce jsou podpořeny Německou nadací životního prostředí. Účastnili se i čeští a němečtí mladiství z Litvínova a Freibergu.

V klášteře našlo 18 bezdomovců svůj domov. Je i nadále velmi těžké tyto muže přivést k společnému životu. Bohužel zemřel začátkem října náš oblát Viktor Chrapko, který se radostně angažoval pro potřeby bezdomovců. RIP!

Milí přátelé! V radosti nad narozením Ježíše – ve vděčnosti za jeho vykupitelský čin na kříži – chceme společně spěchat k našemu cíli – Ježíši v ráji. Jak řekl sv. Pavel: „Cíl mám před očima a ženu se vstříc vítězně ceně.“

Ohlédnutí na konci jedné cesty

Se jménem Michal Podzimek pod články se čtenáři Zdislavy začali setkávat před mnoha lety. Později za jméno přibyl i dovětek – šéfredaktor. K poslednímu dni loňského roku předal tuto funkci novému šéfredaktorovi a to je příležitost k rozhovoru a vzpomínce, jak v posledních letech Zdislava vznikala.

Otče Michale, kdy jste se poprvé seznámil se Zdislavou a od kdy jste se zapojil do její tvorby?

Zdislavu jsem sledoval od začátku, protože již v době, kdy Zdislava vznikla – v zimě 1995 – jsem se aktivně podílel na životě farnosti v Jablonci nad Nisou. Byl jsem sice v té době bohoslovcem v Praze, ale do Jablonce jsem jezdil poměrně často. Časopis vznikl na návrh P. Antonína Bratršovského z jablonecké farnosti, který byl v tiskovém apoštolátu vždy velmi aktivní a stal se duchovním otcem i několika dalších časopisů (Tarsicius, In a jiné). Jako prvního šéfredaktora jmenoval biskup Koukl pana Luboše Růtu, který toho času bydlel na faře v Janově nad Nisou. Luboš Růta mi byl v té době velmi blízkým přítelem, jako můj rodný bratr. Všechny radosti a starosti jsme sdíleli spolu, a tak jsme také přirozeně spolu pracovali i na Zdislavě. Byl to vlastně on, který mne seznámil s celou problematikou počítačového programu, ve kterém se časopis vyráběl – sázel. Toto bylo nakonec nejdůležitější, protože psát

články a redigovat by v té době zvládali i jiní, ale vyrobit graficky časopis v profesionální kvalitě nebylo s tehdejšími možnostmi jednoduché a vyžadovalo znalost a zručnost technologie.

Jak v té době pracovala redakční rada a jak se časopis tvořil?

Redakční rada byla ustanovena hned od počátku existence časopisu a myslím, že jsem v ní byl i já od samého začátku. Byla to opravdu RADA ve vlastním slova smyslu! Pamatuji, že pan Luboš (a později i já) přivázal nashromážděné příspěvky na setkání do Litoměřic na biskupství. Rada pak přečetla a opravila stylisticky a gramaticky to, co šéfredaktor připravil, občas také sami rádcí něco přinesli ze svého okolí. Vzpomínám, že P. Antonín Audy, který byl členem rady, psal velmi pěkný seriál o Krédu, založil tak tradici naučných seriálů. Dnes již několik let díky P. Jiřímu Voleskému vychází výklad Starého Zákona.

Dále se Rada bavila o vhodnosti či nevhodnosti uveřejnění jednotlivých článků. Šéfredaktor všechno odvážel domů a časopis celý vyrobil – přepsal do počítače, vysázel, vytiskl na průsvitný papír zrcadlovou předlohu, dovezl do tiskárny. Zdislavu pak po několika dnech přivezl z tiskárny na faru v Janově nad Nisou a spolu s mládeží zabalil a odvezl na poštu. To bylo jeho hlavní zaměstnání. Musím uznat, že té práce opravdu nebylo málo. Kromě schválených příspěvků na setkání Rady se ještě sháněly další pozvánky, aktuality, grafické doplňky. Celý měsíc se tím dal vyplnit. Navíc nebylo výjimkou, že šéfredaktor vyjížděl služebním autem po diecézi, aby udělal rozhovor atd.

Kdy jste byl pověřen vedením Zdislavy?

V roce 1999 se tato

vydavatelská „idylka“ vytratila. Zpočátku vypadalo vše nevině. Pan Luboš se v roce 1998 dostal do osobních potíží, které chtěl řešit půlročním odjezdem do zámoří. Aby se jeho odjezd mohl uskutečnit, prosil mne, zda bych za něho sázel a připravoval pro tisk Zdislavu a vedl redakční radu v době jeho nepřítomnosti. To se odhadovalo na pět nebo šest čísel. Ostatní práce s distribucí a účetnictvím Zdislavy zajišťovala šéfredaktorova žena. Byl jsem v té době kaplanem v Mladé Boleslavi. S tehdejším panem arciděkanem Hlouchem a s biskupstvím jsem se dohodl, že mohu párkrát do měsíce jezdit do Janova a udělat sazbu časopisu. Také jsem pokračoval v redakčních radách.

Sazba Zdislavy trvala přibližně dvě až tři odpoledne a moje úloha končila odvezením předloh šestnácti stran časopisu do komerční tiskárny v Jablonci nad Nisou.

Problém však nastal na jaře 1999. Pan Luboš se již do práce nevrátil. On pak zcela rozbil pracovní poměr s biskupstvím. Pracovní tým se sice hned nerozpadl, ale bylo jasné, že funkci výrobce časopisu musí někdo převzít.

Vzpomínám, že jsem tehdy jel do Litoměřic na nějaké setkání s ministry a pan biskup Koukl mi řekl, že i když se to s panem Lubošem celé změnilo, je důležité, aby časopis byl vydáván dál. Dnes bych jistě řešil celou situaci moudřeji, ale tehdy jsem se sám, kdesi na louce před katedrálou, ústně zavázal, že celé břemeno vezmu na sebe. Cítil jsem ve svém mladické nevyzrálosti k časopisu jakousi morální odpovědnost.

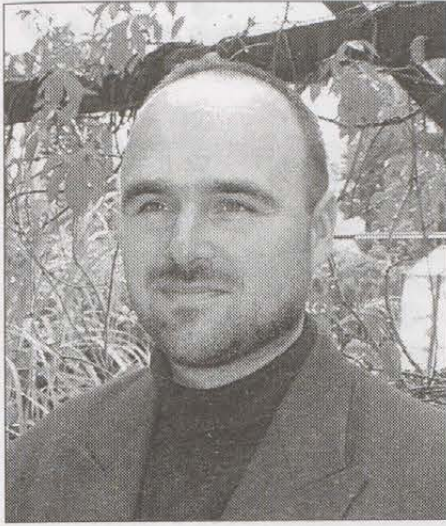
Časopis ještě dlouho vycházel z registrovaný pod farností Janov nad Nisou. Teprve na konci roku 2000 jsem se s panem biskupem Kouklem dohodl na podmínkách, za kterých budu vydávat časopis a přemístil jsem redakci na faru na Smržovku. Z bývalého týmu mi tehdy velmi pomohlo několik lidí s distribucí, účetnictvím a zpočátku i s balením časopisu. Později se začala vyrábět Zdislava moderněji bez potřeby předloh skrze firmu Macek-Kusala na faře v Jablonci a také na distribuci jsem najal firmu Amis z Prahy. Tak tomu bylo do konce mého „šéfredaktorování“.

V té době jste pokračoval ve studiu v Polsku...

Mé studium církevního práva v Lublině je velmi dobrodružný příběh, který začíná u charismatické osoby pana arciděkana Jana Kozára v Chomutově. Ten

R. D. Michal Podzimek

se mi nesmazatelně zapsal hluboko do srdce. A to jistě nejenom mně, ale i ostatním jeho někdejšími kaplanům.

Když jsem byl vysvěcen na kněze, v červnu 1998, dostal jsme dekret na službu „kaplana“ do Chomutova. Jak se předpokládalo, tamní prostředí mě silně alergii nesvědčilo, a navíc se ukázaly první známky astmatu. V té době se objevila mezi kněžími nabídka na dálkové studium licenciátu církevního práva v Lublinu. Otec arciděkan mi chtěl udělat radost a přislíbil, že vyjedná s panem biskupem Kouklem – který zpočátku nesouhlasil – aby mi dal doporučení ke studiu. V září 1998 jsem však dostal první opravdový astmatický záchvat, a tak jsem z Chomutova odešel. Téměř do Vánoc 1998 jsem byl v pracovní neschopnosti. Dodnes mám tedy na chomutovskou farnost (kromě osobních přátelství) dvě trvalé památky: astma a licenciát z církevního práva. Samotné studium mne pak provázelo až do konce roku 2000, kdy jsem v Lublinu promoval a v únoru 2001 mi české ministerstvo školství uznalo licenciát jako doktorát teologie.

Zdislava postupně začala využívat profesionálních služeb, ať to byla sazba nebo distribuce...

Jak jsem řekl, nebylo možné najednou dělat všechno sám. Na faře ve Smržovce nebyl nikdo, kdo by mi fakticky pomohl, tak jak to bylo v Janově nad Nisou. Z předplatného se tedy začala platit i distribuce. Proto jsem Zdislavu musel několikrát zdrazit, což mi sice přineslo spoustu zlých dopisů od předplatitelů (především kněží), ale nebyla jiná cesta. Většina lidí tyto nutné kroky „redakce“ pochopila a jednotlivci časopis nepřestali odebírat. Navíc v době, kdy jsem přebíral Zdislavu, mnohé farnosti snižovaly svůj odběr někdy až na polovinu výtisků. Z původních 2500 výtisků se postupně snížil odběr až na 1300. Tiskoviny celkově přestaly být aktuální, začínal se objevovat internet. I Zdislava díky libereckému studentu Dominiku Fišerovi začala vycházet na internetu.

Ve Zdislavě měly své místo i pravidelné rubriky a sloupce, například Nové knihy...

Ano, rubrika Nové knihy byla velmi dobrá. Dodnes nevím, proč s ní P. Chmelař skončil. Je pravda, že jsem několikrát Nové knihy vytiskl se zpožděním. Je také pravda, že jsem si proti sobě postavil několik lidí z „rady“, když jsem se s ní přestal scházet. Neviděl jsem v tom raděni smysl. Navíc někteří stěžejní lidé z rady zmizeli (P. Helikar zemřel, pan jáhen Vilém Vraný odešel z duchovní správy atd.). Ze zasedání se stávalo sice milé, ovšem spíše osobní než pracovní, každoměsíční setkání, a na to já neměl čas. Odpovědnost za vydávání byla jen a jen na mě, nikdo za mne práci udělat nemohl.

V následujícím období jste převzal

farnost v Tanvaldě a poté také začal pracovat na církevním soudu v Praze. Jak se to vše dalo stihnout?

Do Tanvaldu jsem se dostal v roce 2002, když odtud odešel zpět do Polska kněz P. Marian Płonka. Prakticky se jen dva menší farní obvody rozumně spojily do jednoho velikého. Na práci se Zdislavou se tím moc nezměnilo, snad jen to, že kvůli účetnictví jsem formálně změnil vydavatele z farnosti Smržovka na farnost Šumburk nad Desnou. Zde totiž bydlím a mám kancelář. Na Smržovce zůstal jen archiv časopisu, jinak se vše odehrávalo v Tanvaldu-Šumburku. Jedinou velkou „akcí“ spojenou se Zdislavou bylo vždy listopadové číslo, které se neposílalo do distribuce Amisu, ale které jsem balil s pomocí farníků sám. Bylo tam třeba vždy vložit složenkou s vyplněnými údaji každého odběratele, a to se nedalo svěřit nikomu jinému.

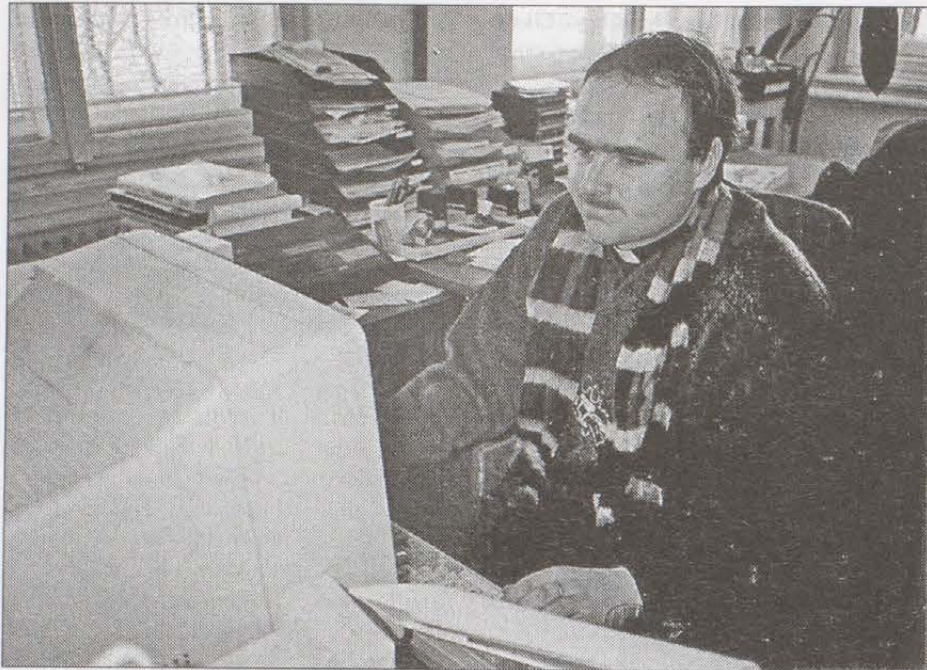
Zdislava se dala redigovat z Tanvaldu celkem snadno, ale přibývalo potíží s obsahem. Několikrát se stalo, že jsem se dostal do kolize s ordináři na biskupství, když jsem otiskl něco, co se nemělo a nechtělo slyšet. Stále častěji jsem si právě pod tlakem těchto událostí uvědomoval, že redakce časopisu není moje poslání, ale že dělám Zdislavu provizorně, dokud se nenajde někdo jako kdysi pan Luboš Růta, který to bude mít jako své zaměstnání. Byl jsem rád, když jsem takového člověka před dvěma lety objevil v osobě ing. Jana Rosenauera. Ten sice nemohl být formálně šéfredaktorem, ale svěřil jsem mu aktuální výrobu čísel, čímž mi velmi pomohl. Sám jsem se pak staral spolu se svou maminkou, která mi ze Smržovky pomáhala, o obsah, distribuci, redakci některých příspěvků a účetnictví, které bylo součástí účetnictví farního.

V roce 2003 si mne našel i Interdiecézní církevní soud a začal jsem dojíždět do Prahy; zpočátku jako notář a od března roku 2004 jako soudce. To zcela vyplnilo moje zbývající kapacity a veškerý „volný čas“. Zdislava se pomalu stávala velkým břemenem.

V loňském roce jste se stal navíc i pedagogem na Fakultě pedagogické Technické univerzity v Liberci...

V prosinci 2004 mne P. Miloš Raban poprosil, jestli bych nevyužil svého vzdělání a nešel za něj učit některé předměty na Technickou univerzitu v Liberci. On sám se zde stal děkanem pedagogické fakulty a potřeboval za sebe nějakou náhradu. Pan biskup Duka, který v té době již administroval diecézi, si toto také přál. Rád jsem

souhlasil. Podmínkou bylo, že předám časopis Zdislava biskupství. Biskupství se však v té době chystalo na své slavné jubileum 350 let své existence, proto jsem s pomocí pana Rosenauera a firmy Macek-Kusala vydával Zdislavu ještě celý rok 2005. Také jsem již měl vybrané předplatné na celý rok, bylo by tedy složité předávat časopis uprostřed účetního roku. Číslo, které nyní držíte v rukou, je poslední, které je hrazené z loňského předplatného.

Co vám dala práce, kterou jste po léta věnoval měsíčníku Zdislava?

Práce sama byla velmi rozmanitá. Především jsem měl možnost nahlédnout do mnoha lidských srdcí v této diecézi, ať už v dobrém či zlém. Jsem vděčný Pánu Bohu za nová přátelství i nepřátelství, které mi práce na Zdislavě přinesla.

Také si myslím, že jsem díky Zdislavě nahlédl dostatečně do problematiky tvorby tiskovin z praktické stránky. Vždy jsem byl člověkem, kterého fascinovala technika a problematika výroby něčeho nového. Díky Zdislavě jsem se také naučil celkem obstojně psát na stroji všemi deseti prsty. Pozitiv tedy bylo hodně. Celkově hodnotím sedm let odpovědnosti za tento časopis jako přínos pro duši i pro budoucnost.

Počítáte s další spoluprací se Zdislavou? Na vaše rozhovory s osobnostmi naší dieceze se čtenáři zvykli.

Nechal jsme si od každého čísla jeden výtisk a nyní si je chci dát svázat spolu s částí korespondence do knihy, abych měl trvalou památku na tuto etapu svého života. Při pročitání mnoha čísel jsem si ke své hanbě všiml,

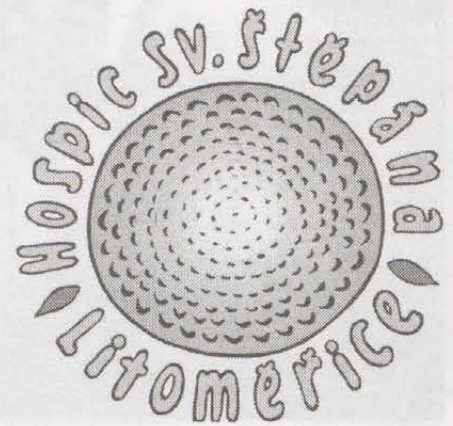
že to byly často téměř „podzimkové monografie“ – že tam totiž kromě oznámení a zpráv, případně vzdělávacího seriálu, byly všechny články ode mne, nebo alespoň mnou redigované. Tak by to už nikdy nemělo být!!! Rozhodl jsem se, že nyní si dám od Zdislavy „přísný dvouroční půst“ – chci se totiž přesvědčit o nezávislosti časopisu na Podzimkovi, o tom, že naše diecéze má na to, aby si vytvořila časopis vlastní. Jediné, co jsem slíbil je, že jsem ochoten „být cenzorem“ – tedy přečíst hotové číslo a posoudit, zda tam není něco proti katolickému učení a církevním partikulárním normám.

Nevím, jaký směr tomuto časopisu dá nový vydavatel – Biskupství litoměřické, ani jak se k redakci postaví nový šéfredaktor P. Miroslav Dvouletý. Věřím, že v příštím čísle uděláte rozhovor s ním a že svojí strategií nastíní. Jako dobrý krok hodnotím obnovení redakční rady a přál bych novému vydavateli, aby byla opravdu pracovním týmem, který bude připravovat pro vydavatele většinu materiálu. Sám jsem takovou dohromady dát nedokázal, přesto věřím, že je to možné.

Na úplný závěr bych chtěl poděkovat. Nemohu bohužel adresně poděkovat všem, protože bych musel vyslovit některá jména, který jsou „na indexu“ a já již nemám zapotřebí žádné další problémy. Soudím však, že každý ví, jak se zachoval v posledních sedmi letech vůči Zdislavě, diecézi i mé osobě. Bůh ví, že většina z těch, kteří přispívali do Zdislavy byli lidé dobří – jim patří i můj dík a přání Božího požehnání...

P. Michal Podzimek

Hospic sv.

Počátkem února oslavíme v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích malé výročí. Dne 2. února 2001, tedy před pěti lety, byly slavnostně otevřeny brány hospice. Pochopitelně, že za takové období se událo spousta okamžiků a událostí, které všechny, kdo v hospici pracují svým způsobem oslovily, ale třeba i poznamenaly. To stejné lze říci i o příbuzných našich pacientů, kteří mohli v našem hospici spolu se svými blízkými strávit poslední okamžiky jejich života, doprovázet je, být jim nablízku.

Program oslav 5. výročí od otevření Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích

9. února 2006 (čtvrtek)

10.00 Zahájení; vystoupení hostů
Výstava fotografií Hospice sv. Štěpána – uplynulých pět roků
12.00 Občerstvení
13.00 Den otevřených dveří
Promítání DVD – rok 2005 v Hospici sv. Štěpána, MUDr. M. Svatošová – autorské čtení a podepisování knížek
16.00 Mše sv. v kapli

10. února 2006 (pátek)

10.00 – 16.00 Den otevřených dveří
Promítání DVD – rok 2005 v Hospici sv. Štěpána

11. února 2006 (sobota)

10.00 – 16.00 Den otevřených dveří
promítání DVD – rok 2005 v Hospici sv. Štěpána
16.00 Mše sv. s biskupem Posádem

Štěpána v Litoměřicích oslaví výročí

Co je náš hospic zač?

Hospic sv. Štěpána je nestání neziskové zařízení, jehož zřizovatelem je Sdružení pro hospic Litoměřice. Sdružení vzniklo již v roce 1997 a v současné době má na 60 členů. Klienty hospice jsou převážně nevyčísitelně nemocní pacienti převážně s nádorovým onemocněním v konečném stádiu svého života, kteří již nemohou, nebo odmítli podstoupit radikální způsob léčby. Jedná se o klienty, u kterých pominul důvod být na akutním lůžku v nemocničním zařízení, ale kteří z různých důvodů nemohou být nadále doma, ve svém rodinném prostředí, nebo ho vůbec nemají. Hospic jim nabízí žít co nejkvalitněji až do poslední chvíle a to i přes to, že jejich čas je již zpravidla nemocí ohraničen. Pobyt nemocného v hospici není dlouhodobý, hospic není zařízení pro dlouhodobou péči, ale pro péči krátkodobou, v poslední fázi života.

Klientům garantujeme, že nebudou trpět nesnesitelnou bolestí, bude vždy respektována jejich lidská důstojnost a v posledních chvílích života nezůstanou osamoceni.

Jak sloužíme?

Naším nemocným pomáháme především zvládnout bolest a další nepříznivé znaky choroby. Rovněž jim nabízíme komplexní ošetrovatelskou, zdravotní a duchovní péči, pravdivé a přátelské prostředí. K tolik potřebnému soukromí jsou v hospici jednolůžkové pokoje, na kterých je přistýlka pro doprovázejícího člena rodiny nebo jiného blízkého. Návštěvy nemocných umožňujeme 24

hodin denně. Ke klientovi přistupujeme jako k neopakovatelné lidské bytosti se všemi potřebami které má, včetně potřeb duchovních. U věřících klientů zajišťujeme duchovní služby podle jejich přání a podle vyznání. Dále nabízíme

podporu rodině klienta, ubytování rodinných příslušníků v hospici v době doprovázení a to za režijní cenu. Klienti mají zcela volný denní režim. Všechna činnost se podrobuje jejich vůli. Prostřednictvím dobrovolníků zajišťujeme našim nemocným společníky, kteří s nimi tráví část dne, imobilní pacienty vyvážá do společenských prostor, do okolí hospice, na výlety do přírody a pod.

Jelikož v rámci ČR je dosud pouze deset hospiců, přijímáme klienty z celé republiky. Od roku 2001 do konce roku 2005 bylo u nás hospitalizováno 1032 klientů. Průměrná doba pobytu jednoho klienta v hospici byla 38 dní.

Naše vybavení

V hospici je 26 lůžek pro klienty, z toho 22 v jednolůžkových pokojích, dva pokoje jsou dvoulůžkové. Ve všech jednolůžkových pokojích je přistýlka pro doprovázející v případě většího počtu doprovázejících máme další lůžka v po-

kojících v podkroví. U každého pokoje je samostatné sociální zařízení (toaleta, umyvadlo sprcha). Ve velké koupelně je hydraulická vana se zvedacím zařízením, které umožňuje koupání imobilním klientům. V hospici jsou rovněž společenské místnosti a kaple. Všechny prostory jsou upraveny bezbariérově. Okolí hospice je bezbariérové, částečně upraveno jako park. Tak umožňuje přístup klientům do těchto veřejných prostor. Všem pacientům hospice jsou poskytovány i doprovodné služby, a to především stravování, praní prádla a žehlení. Tyto služby může využívat i doprovod. Sociální případy řešíme individuálně, máme zásadu, že finanční situace v rodině nesmí být překážkou k pobytu klienta v hospici.

Málo známá pomoc: respitní pobyt

V hospici také umožňujeme respitní pobyt klientům, o které se stará vlastní rodina, ale v mimořádných situacích tak činit nemůže (např. vlastní hospitalizace ošetrovatele, potřeba si od dlouhodobé ošetrovatelské služby odpočinout, odjet na dovolenou apod.) V těchto případech péči o nemocného převezmeme na předem sjednanou dobu. Poté se klient opět vrací zpět do domácí péče.

Aby se mohly rodiny o své nemocné blízké starat v domácím prostředí, mají možnost si z naší půjčovny zapůjčit různé pomůcky, které jim to usnadní. Jedná se především o polohovací lůžky, chodítka, invalidní vozíky, antidekubitní matrace, zvedáky do vany pro koupání nemocných a další pomůcky.

Součástí činnosti je i sociální poradenství, vzdělávání personálu, školení dobrovolníků a stážistů a účast v sociálním sektoru. Součástí naší činnosti je i poradna a půjčovna pomůcek pro domácí péči o imobilní a inkontinentní občany.

O nemocné v hospici se stará tým 43 zaměstnanců. Jedná se především o lékaře, zdravotní sestry, ošetrovatele, sociální pracovníky, psychologa, ale i další pracovníky v doprovodných službách jako je kuchyně, prádelna, recepce a další. Profesionální pracovníky doplňují také naši dobrovolníci.

Duchovní služby

Každý pacient v hospici má možnost požádat i o duchovní služby. Máme kontakty na duchovní sedmi křesťanských církví, které jsou v Litoměřicích zastoupeny. Podle přání pacienta zajistíme vždy příslušného duchovního. V hospicové kapli jsou pravidelně třikrát v týdnu katolické bohoslužby. Bohoslužby ostatních církví jsou podle jejich přání.

Za uplynulých pět let bylo v hospici uděleno 484 svátostí nemocných, 39 pacientů bylo pokřtěno a 28 pacientů přijalo svátost biřmování. Kolik pacientů slavilo svátost smíření neevidujeme.

Z katolických duchovních do hospice

nejvíce docházeli P. Ladislav Kubíček, P. Martin Davídek, P. Jiří Sucharda, P. Milan Bezděk, P. Radim Valík a příležitostně i další duchovní. Měli jsme možnost několikrát v hospici přivítat i naše biskupy, a to Mons. Josefa Koukla, Mons. Pavla Posáda, Mons. Františka Lobkovice a Mons. Karla Herbsta. Každá tato setkání byla pro nás zaměstnance a naše pacienty duchovním povzbuzením.

Financování

Hospic sv. Štěpána je nestátní zdravotnické zařízení, proto je naše financování velmi složité. Rozpočet hospice na rok je 17,2 milionů Kč. Náklady na každého pacienta na každý den pobytu v hospici představují částku 2 200 Kč. Zdravotní pojišťovny pokrývají tyto náklady pouze ze 40 %. Jejich platby se stále více zpožďují. Platba pacienta za sociální služby představuje asi 8 % z celkových nákladů. Zbývajících 52 %, tj. 1 145 Kč na každého pacienta na každý den musíme sehnat od dárců, z příspěvků měst a obcí a formou dotace od Krajského úřadu a podobně.

Jedná se o částku ve výši 9 milionů Kč ročně. Od roku 2005 byla všem hospicům v naší republice zcela zamítnuta státní dotace. Proto jsme vděční za každý dar v jakékoli výši.

Dary na provoz Hospice sv. Štěpána je možné předávat přímo v hospici, nebo zasílat na naše účty a to:

1002334359/0800 (Česká spořitelna)
131434474/0300 (ČSOB)

K pátému výročí hospice máme rovněž od ledna 2006 povolenu sbírku formou dárcovské SMS ve formě DMS hospicstepan odeslanou na číslo 87777, kde cena DMS je 30 Kč, z čehož hospic obdrží 27 Kč. I touto formou je nám možné pomoci.

Všem čtenářům časopisu Zdislava přeji do roku 2006 za zaměstnance Hospice sv. Štěpána hodně Božího požehnání, radosti, štěstí a pohody.

Pavel Česal

Mateřská dovolená a zdravé sebevědomí – jde to vůbec?

Po dvanácti letech na mateřské dovolené jsem se po dohodě s manželem rozhodla pokusit se najít zaměstnání. Velmi jsem se těšila, jak se mi rozšíří obzor daleko za hranice mé rodiny. V myslí jsem si sumírovala, co poutavého o sobě budu zaměstnavateli vyprávět, co že dobrodružného, nevšedního a okouzlujícího jsem za těch 12 let v domácnosti prožila.

Ať jsem přemýšlela jak jsem přemýšlela, v mé hlavě převažovaly spíše informace tohoto typu: „...chutná ti dnes ta polívčička? ...nestrkej tam ty ručičky, ...máš kapesník? ...kluci, už se neperte, namalujeme tatínkovi obrázek k svátku, ...necucej ty pastelky, ...zase kakat?...“ není to snad příběh i z vašeho života?

Nakonec se mi po několika letech podařilo najít práci, která je zároveň i mým koníčkem. Pracuji v Centru pro rodinu.

Díky kontaktům a pomoci ostatních center pro rodinu v republice jsem měla možnost seznámit se se dvěma Rakuškami, které pracují se ženami, jež by rády

po mateřské dovolené nastoupily do zaměstnání. Dlouho tuto problematiku studovaly v rakouských podmínkách, až světlo světa spatřil seminář, který má v Rakousku veliký ohlas u žen, které jej absolvovaly, a je akreditován ministerstvem pro rodinu ve Vídni.

Cílem kurzu je připravit ženy na MD na vstup do zaměstnání. Každá účastnice se ujistí v poznání, že se i během MD rozvíjí a získává důležité schopnosti, dovednosti, které může dobře uplatnit i v zaměstnání. V žádném případě by odpověď na otázku, jakou má předchozí praxi, neměla znít: „Byla jsem doma, žádnou praxi nemám“.

Jedním z nejdůležitějších cílů kurzu je získat zpět (nebo si potvrdit) zdravé vlastní sebevědomí. Během tohoto kurzu budete mít možnost připravit se jak na vstupní pohovor, tak pozitivně reflektovat vlastní sebehodnocení. Vlastním cílem semináře proto není jen pouhá příprava na trh práce, ale nabídka pomoci udělat svobodnou volbu své další životní cesty.

Společně s ostatními centry pro rodinu v České republice připravujeme stejný seminář i ve svých centrech. První seminář by se měl za podpory fondů z Evropské unie rozběhnout v Litoměřicích v jarních měsících. V dalších číslech tohoto časopisu se dozvíte konkrétnější informace ke konání semináře.

Milé a krásné ženy na mateřské dovolené, velmi se těšíme na setkání s vámi a do adventních dní přejeme vše dobré.

Iva Růžičková, Margita Šantavá, Centrum pro rodinu, dcpr.ltm@tiscali.cz

Manželská setkání 2006

Pořádají Občanské sdružení Centrum pro rodinu a Diecézní centrum pro rodinu biskupství litoměřického

Manželská setkání jsou křesťanská iniciativa usilující o obnovu, zlepšení a upevnění manželství a rodiny. Přišla k nám před více než 15 lety z Finska.

Náplní kursu jsou přednášky týkající se vzájemných vztahů muže a ženy v manželství doplněné o skupinovou práci. Ve skupinkách několika párů se společně zamýšlíme nad obsahem přednášek a poznatky se snažíme promítnout do naší současné životní situace. Vzájemně se obohacujeme o zkušenosti, sdílíme se s ostatními o úspěchy a neúspěchy a tímto způsobem si pomáháme řešit své konkrétní problémy. To vše v duchu modlitby a důvěry v Boží přítomnost a milost.

Obsahem přednášek jsou tato témata: Krize v manželství, Priority, Zdravé sebevědomí, Odpuštění, Rozdíly mezi mužem a ženou, Základy komunikace, Vzájemné

porozumění, Vyjadřování pocitů, Naplňování potřeb, Pozornosti, Sexualita. Přednášející manželské páry, které pomocí příkladů z vlastního života demonstrují, jak využít daných možností v praxi.

Litomyšl 22.7.–29.7.2006

Kde: Domov mládeže Vyšší odborné školy pedagogické a Střední pedagogické školy v Litomyšli, Strakovská 1071, Litomyšl, telefon 461 654 511

Odborná pomoc: po celou dobu trvání kurzu bude přítomný rodinný poradce, psycholog a kněz
Ceny za týden (základní/dobrovolné):
Dospělý 2500 Kč / 3000 Kč
Dítě do 2 let (bez stravy a dovezenou vlastní postýlkou) 900 Kč / 1000 Kč
Dítě 3–12 let 1700 Kč / 2000 Kč
Dítě od 13 let 2400 Kč / 2500 Kč
Přihlášky a informace

Iva a František Růžičkovi, Husitská 128/32, 417 41 Krupka 3, tTel.: 417 852 315, mobil Iva: 731 158 924; e-mail: frantisek.ruzicka@mukrupka.cz

Přednášky DKS

Diecézní katechetické středisko vás srdečně zve na přednášky konané v sobotu 4. března v Diecézním domě kardinála Trochty od 9.30 hod.

Dopoledne: Mons. Pavel Posád – Ctnosti

Odpoledne: P. Jiří Voleský – Praktická ukázka z biblistiky

Kurz pro hlavní vedoucí táborů

Asociace křesťanských sdružení mládeže (AKSM) spolu se Sekcí pro mládež ČBK organizuje kurz pro hlavní vedoucí táborů či jiných prázdninových pobytů pro děti.

Kurz se koná 10.–12. února 2006 v Praze 4-Kunraticích na faře (ADCM), začátek je v pátek v 19 hodin, ukončení v neděli v 16.30 h.

Cena: 300 Kč – zahrnuje ubytování, stravování a studijní materiály (část dotována MŠMT).

Náplní kursu jsou právní předpisy při práci s dětmi, včetně hygienických předpisů, základy první pomoci, bezpečnostní pravidla činností s dětmi a mládeží, táborové hospodaření a organizační příprava tábora. Kurz je zakončen testem; účastníci dostanou osvědčení s platností 5 let.

Přihlášky: do 23. ledna (nebo do naplnění kapacity kursu) na adresu: Sekce pro mládež ČBK, ing. Marie Světníčková, Thákurova 3, 160 00 Praha 6-Dejvice nebo svetnickova@cirkev.cz.

Přihlášeným budou zaslány podrobné informace a studijní materiály.

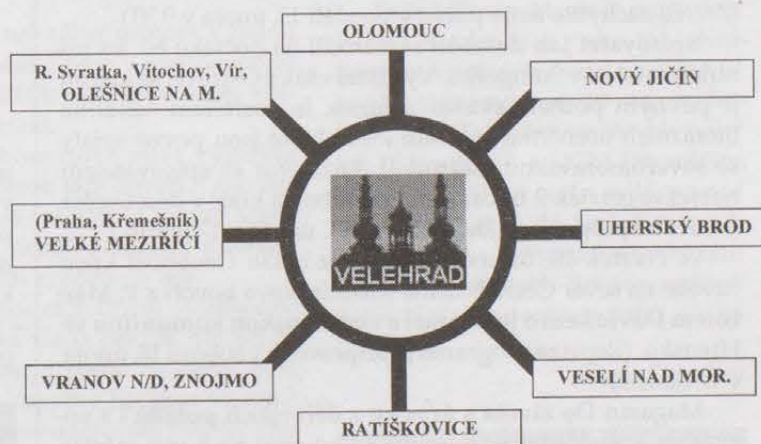
AKSM je držitelem akreditace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy pro pořádání tohoto školení.

VI. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD

(a zároveň XXV. etapová z Levého Hradce a Nového Jičina)

“RADOST PRO VŠECHEN LID” (Lukáš 2,10)

Na Levém Hradci se začíná v sobotu 11.2. 2006 v 9.30 a pak se jednou za měsíc po sobotách etapově postupuje na Moravu. Z Velkého Meziříčí a Znojma vycházíme v úterý 22.8. 2006 v 6.30 a z Olešnice na M. v 8.00 h. Z Buchlovic a Boršic v sobotu 26.8. 2006 ráno, tam za námi můžete přijet autobusy a jít s námi posledních pár kilometrů pěšky.

Proč putujeme:

Jako malé praménky vycházíme z více míst, aby se pak na Velehradě naše skupinky slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Při pouti prosíme za obnovení víry v našem národě.

Co si přejeme:

Aby tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lk 2,10), jak zní její motto, i pro poutníky i pro ty, kdo se s nimi setkají.

Aby se k nám přidaly další proudy poutníků i z jiných míst naší vlasti.

Co potřebujete:

Svačiny na 4 dny, spacák a karimatku, 100,- Kč zápisného. Velká zavazadla (i unavené poutníky) poveze doprovodné vozidlo. Spát se bude vždy pod střechou.

U koho se hlásit:

P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, 566 522 101, P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám 13, 66902 Znojmo, 515 224 694, P. Marek Dunda, 67103 Vranov n/D 20, 515 296 384, jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín u Bystřice n. P. 79, 516 463 315
Pro pražské poutníky: Uršula Janků 286 891 447 nebo : L.Gottfried@seznam.cz

97,9 FM (Ještěd)
Program v Katolickém
týdeníku
nebo na adrese
redakce@proglas.cz.

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností, naladit prostřednictvím Internetu nebo skrze satelit. Jestliže máte zájem dostávat podrobný program vysílání Proglasu do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

V únorovém programu Proglasu najdete dva nové cykly. Jeden – už ohlašovaný – se bude v průběhu celého roku 2006 věnovat problematice Evropské unie. Nově zařazený **Evropský magazín** (premiéra každý čtvrtek po patnácté hodině, repríza v úterý ve 22 hodin, připraveno je i noční uvedení v neděli krátce po jedné hodině noční) pak ovlivní i uvádění dalších pořadů v průběhu týdne. Cyklus **Osobnost kraje** nově naladíte každý čtvrtek v deset večer, sobotní repríza v 17 hodin zůstává.

Únorové Evropské magazíny se věnují životu Čechů v Evropské unii (2. února), představí jednotlivé evropské instituce (9. února), budeme hovořit o evropské informační politice (16. února) a zaměříme se na evropskou ústavní smlouvu (23. února).

Více než dva roky funguje ve Vsetíně **dobrovolnické centrum Adorea**, jehož základním posláním je propagace a podpora dobrovolnictví v regionu a povzbuzování občanů k podílení se na dobrovolnických aktivitách. Centrum navštívíme s mikrofonom ve středu 1. února v deset večer v programu **Živý kraj**. (Opakování zachytíte v pondělí 6. února v 9.30.)

Ve středu 8. února navštívíme s programem **Živý kraj Hradec Králové**. Petr Polehla připravuje reportáž o tom, **jak se žije a zpívá ve sboru Da Capo**, který působí při Biskupském gymnáziu Bohuslava Balbína v Hradci Králové. Začátek ve 22 hodin. (Znovu zachytíte tento pořad v pondělí 13. února v 9.30.)

Spisovatel Jan Balabán se narodil na počátku 60. let minulého století v Šumperku. Vyrůstal však v Ostravě, se kterou je pevným poutem svázán dodnes. Je nositelem několika literárních ocenění a autorem knih, které jsou pevně spjaty se severomoravskou metropolí. Rozhovor se spisovatelem nabízí ve čtvrtek 9. února cyklus **Osobnost kraje** v deset večer. (Podruhé program zazní v sobotu 11. února v 17 hodin.)

Ve čtvrtek 16. února nás pořad z cyklu **Osobnost kraje** zavede na sever Čech. Marína Koscelníková hovoří s **P. Martinem Davídkem o jeho práci s vietnamskou komunitou** ve Hřensku. (Repríza programu je připravena v sobotu 18. února v 17 hodin.)

Magazín Do života s úryvky z dřívějších pořadů i s pozváním k vydáním příštím vysíláme opět na konci měsíce, v pondělí 27. února od 16 hodin. Objeví se v něm nová rubrika **Byl(a) jsem první v naší rodině**, v níž se hosté i sami posluchači budou svěřovat s prožitky, které v okruhu své rodiny zakusili poprvé.

PhDr. Libor Jan bude hostem únorového vydání měsíčníku Ondřeje Krajtla **Nahlížení**. V pondělí 27. února s ním po 22 hodině rozmlouvá na téma **dědictví středověku**.

28. února uvede týdeník pro kluky a holky **Barvínek** první pořad postního cyklu. Po loňském programu, který byl věnován méně známým postavám Starého zákona, se tentokrát pokusíme nahlédnout jinými očima na **život známých hrdinů Nového zákona**. Poslouchajte od konce února každé úterý v 16 hodin nebo reprízu v sobotu v 9.30 dopoledne.

Karmelitánské knihkupectví U sv. Antonína

Kostelní 9/7, 460 59 LIBEREC, tel./fax : 485 104 064,
e-mail: liberec@kna.cz www.ikarmel.cz

V měsíci únoru Vás zveme:

Ve středu 8. 2. 2006 na setkání
s P. Vojtěchem Kodetem OCarm.

18.00 – mše svatá v kostele sv. Antonína v Liberci – oslavuje V. Kodet

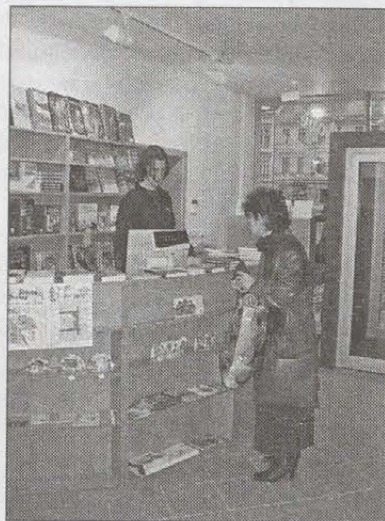
18.45 – beseda o osobnosti prvního slovanického papeže Jana Pavla II.

V galerii knihkupectví současně proběhne vernisáž putovní výstavy o životě a díle Jana Pavla II.

P. Vojtěch Kodet OCarm. je respektovaným duchovním vůdcem, autorem několika úspěšných knih a nejvyšším představitelem Řádu karmelitánů v ČR. V posledních dnech pontifikátu Jana Pavla II. dokončoval v Římě studium teologie křesťanské spirituality a mohl tedy osobně prožít atmosféru, ve které se Věčné město loučilo se svým biskupem.

Ve čtvrtek 23. 2. 2006 v 17.00 na autogramiádu
knihy Elišky Haškové Coolidge **Pět amerických prezidentů, česká babička a já**.

Eliška Hašková Coolidge, charismatická dáma hovořící pěti jazyky, žije střídavě v Čechách i za oceánem. O svém vztahu ke staré a nové vlasti říká: „Dilema, kam patřím, neřeším a nikdy jsem neřešila. Jsem Čechám vděčná, že mi daly život, a Americe, že mě ho nechala žít.“ Paní Hašková se pohybovala – jako zřejmě žádný jiný náš krajan – v nejbližším okolí pěti vládců Bílého domu. Nejen o tom pojednává její kniha.

Kostel Panny Marie na Květnově

Poutní místa v diecézi (1.) – Od tohoto čísla chceme procházet diecézí a učit se poznávat mariánská poutní místa – velká a významná, ale i zcela nepatrná, mající však své kouzlo.

O původu kostela na Květnově nejsou doklady. Jen pověst vypráví o malém pasáčkovi, který při shánění dobytka zaklel a nějaký hlas z křoví jej napomenul. Když křoví rozhrnul, našel tam malou sošku Panny Marie. Donesl si ji domů a schoval ve své truhle. Soška však do rána zmizela a druhý den ji našel opět v tom křoví. To se několikrát opakovalo. Když se to lidé ze vsi dověděli, rozhodli se postavit ve vesnici pro sošku kapličku. Ale i dovezený stavební materiál přes noc zmizel a ráno našli vše na místě, kde pasáček našel sošku. Kapli tedy postavili tam. To se prý stalo v roce 1342.

Roku 1592 je o kapličce již ověřená zpráva – Adam z Lobkovic a jeho pobožná manželka Margareta darovali kapli mešní roucho, na němž bylo vyšito jméno a znaky dárců a letopočet. Kaple byla v té době od ochrany chomutovských jezuitů, kterým ji svěřil Jiří Popel z Lobkovic. Koncem 16. století se v této kapli údajně konaly první bohoslužby. Podle další pověsti se stal tehdy zázrak – jeden slepec znovu nabyl zrak. To bylo příčinou četných procesí, která sem směřovala každého roku vždy v červenci.

Dne 31. 3. 1784 a znovu 26. 7. 1785 se jednalo o uzavření květnovského kostela a o přenesení milostné sošky do kostela v nedalekém Blatně. Jenže právě tehdy vypukla v Chomutově epidemie tyfu, která způsobila značné ztráty na životech, a lid se proto začal velmi intenzivně modlit a konat poutě na Květnov. A to i přes částečnou zdrženlivost duchovenstva, přes varování s poukazem na tehdejší platné zákony i přes zákazy ze strany místních úřadů. Zbožný lid byl přesvědčen, že vroucími modlitbami na omilostněném místě si vy-

Gotická soška Panny Marie z Květnova

*„Sotva se rozednívá ráno na milé hoře,
už se blížíme poutníci ke květnovské Marii.
Přes hory i údolí znějí naše písně
a zdravíme Tebe, ó Panno, na tisíckrát,
ať si je skalnatá cesta, ať daleko Tvá svatyně,
touha po Tobě nám dává křídla.“*

K. Karafiát

prosi osvobození od nakažlivé nemoci. V týdně Navštívení Panny Marie bylo v květnovském kostele napočítáno 8000 věřících u svatě zpovědi a svatého přijímání.

Roku 1813 v Chomutově opět vypukla nakažlivá nemoc, kterou tam dovlekli zranění vojáci. Město se proto zasvětilo Panně Marii Květnovské a na 1. neděli adventní putovali odtud v mimořádném procesí do hor.

Na doporučení místních úřadů vydala dne 6. srpna 1807 zemská vláda dekret, dle něhož směl kostel na Květnově zůstat otevřený. Byla ale dána podmínka, že obec Květnov se musí starat o udržování kostela. Dne 10. srpna 1814 na úřadě Červeného Hrádku za přítomnosti císařského komisaře, blatenského faráře, šesti představitelů kostelního sboru a několika hodnostářů byl květnovský kostel odevzdán svému původnímu určení s dříve už naznačenou podmínkou. To se vše dělo slavnostním způsobem a šesti tehdejšími obcím, které měly ke Květnovu patronátní právo, byl kostel předán do vlastnictví.

Poutě v současnosti

V současnosti se konají na Květnově bohoslužby každou první a třetí sobotu v měsíci ve 14 hodin. Kolem 31. 5. se koná malá pouť. Velká pouť je podle starého kalendáře v červenci. Zde je ovšem zvykem slavit tři po sobě jdoucí neděle (1., 2., 3.) v červenci. Program je vždy stejný: modlitba růžence na růžencových schodech začíná v 8 hodin, od 8.30 je první mše – mariánská, po ní vzdání úcty Panně Marii (oblékaná původní gotická soška). V 10.30 hodin je druhá mše svatá – nedělní a ve 14.15 hodin je mše německy. Na poutním místě se dá nabrat poutní voda a zakoupit upomínkové předměty a občerstvení. V posledních letech se koná nejméně jednou – před první poutní nedělí – modlitební vigilie v kostele a pro zdatnější i spaní „pod širákem“ u kostela. Poslední pouť je vikariátní „růžencová“ v říjnu.

Němečtí obyvatelé Sudet, kteří se usadili v Trutzheim v západním Německu, si nechali zhotovit kopii Květnovské Panny Marie a pořádají na první červencovou neděli pouť tam.

Za Perlou Krušnohoří

Soška Panny Marie je nazývána Perlou Krušnohoří nebo také Královnou Krušných hor. Letos poctil poutní místo svou návštěvou otec biskup Pavel. Také sem směřovaly nohy asi 15 poutníků z DCM Litoměřice. Přijďte navštívit naše milé poutní místo, zasazené do lesů Krušných hor. Doprava je možná autobusem z Chomutova nebo Jirkova, nejlépe však vlastním autem nebo pěšky (zu Fuss).

Mirek Dvouletý

Otec biskup Pavel při loňské návštěvě Květnova

IZAJÁŠ – hlasatel Boží všemohoucnosti a lásky

První z tzv. „písičích“ proroků si zaslouží naši důkladnější pozornost. Kniha nadepsaná jeho jménem ve Starém zákoně nejvýrazněji připravuje současného lid a pozdější čtenáře na přícházejícího Mesiáše – Ježíše Krista. Nicméně Izajášova prorockví nebyla od počátku oblíbena výlučně v komunitě křesťanů. Byla od doby svého vzniku velice ctěna většinou duchovních skupin židovstva.

Nejstarší jedinečný doklad její výjimečné popularity mezi starověkými věřícími je 7,5 m dlouhý pergamenový svitek nalezený v Kumránských jeskyních, pocházející přibližně z 2. století před Kristem. Jeho textová podoba se až podivuhodně shoduje s dnešním biblickým zněním knihy. V novozákonních knihách je též Izajáš nejčastěji citován, je-li odkazováno na Starý zákon. Všimněme si alespoň několika stěžejních výpovědí této prorocké knihy, která svou krásou a bohatstvím myšlenek je jakýmsi drahokamem mezi drahokamy starozákonních spisů.

Celou knihu Izajášových prorockví můžeme rozdělit na tři části, poněvadž, jak se zdá, vznikala ve třech etapách.

V beznadějném obklíčení

První, nejobsáhlejší část zaujímá prvních 39 kapitol. Končí se 8. stoletím před Kristem a Jeruzalém, ve kterém prorok žije, je ohrožen nepřátelským brutálním vojskem Asyřanů, kteří díky své silné armádě dobývají území za územím. Porážené odvádějí do zajetí a aby zamezili budoucímu odporu zajatců, rozptylují je do všech koutů svého území, přičemž rozbíjejí i rodinné vztahy, jen aby zlikvidovali národní identitu porobených lidí. V roce 722 před Kristem je dobyt Samaří a celé severní Izraelské království tímto způsobem končí své dějiny, které se mu již nikdy nepodaří obnovit.

Zanedlouho je ohroženo i Judsko, které se sice několik let dokáže bránit, nicméně postupně jsou dobyta a zničena všechna důležitá opevněná judská města. Poslední na řadě je Jeruzalém. Je obležen jednoznačně silnějším asyrským vojskem a zdá se, že jediným řešením zoufalé situace je vzdát se bez boje a tím si zachránit alespoň holý život. Izajáš však radí jinak a svou radu prohlašuje za Hospodinovo slovo. Jeruzalém dobyt nebude a asyrský král se vrátí nejen s nepořízenou, ale dokonce bude tvrdě potrestán za svou pýchu a nenasytost násilnou smrtí po návratu do Ninive. Nicméně zpustošení země i národa je katastrofální.

V těchto bolestných, kritických situacích působí a prorokuje Izajáš a přináší překvapivě zvěst o Bohu, který je všemohoucí, milosrdný, všudypřítomný a věrný svému těžce zkoušenému národu. Jak se toto Izajášovo poznání Hospodina shoduje se smutnou situací, ve které se Boží lid nachází? Nezapoměl Hospodin na svůj národ? Nejsou přeci jen asyrští

bohové mocnější než on? Anebo nezná slitování s hříšníky, které nemilosrdně trestá za jejich viny?

Pokorný a svatý pozůstatek národa bude zachráněn

Smrtelné ohrožení Božího lidu jako kdyby svědčilo ve prospěch těch, kteří říkají: Hospodin na nás zapomněl! Národ je bit ze všech stran: Asyrské vojsko s velikou krutostí a bezohlednou důsledností ničí město za městem, zabíjí, zotročuje, plení, loupí a vypaluje. Už zbývá jen Jeruzalém, obklíčený ze všech stran daleko mocnější armádou.

Ano, Bůh na nás zapomněl, říká si zbídačelý lid. Izajáš však mluví zcela jinak a své poselství prohlašuje za vůli Hospodina: Izrael mne nezná, můj lid je nechápavý. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou plné krve. Buďte povolní a poslouvejte, jinak vás bude požírat meč. Vaše nepravosti se

rozmnožily. Vytavím vaše nečistoty jako louhem. Sión bude vykoupen přísným soudem. Hospodin ponechá v národu hrstku očištěných, pokorných a chudých, kteří se budou plně spoléhat na svého Boha.

Prorok tedy vidí veliké utrpení národa jako krajní projev milosrdné Boží lásky a věrnosti, která již nemá jiné prostředky k nápravě svého lidu než přísný a bolestný zákrok, jež se dá podle Izajáše přirovnat k louhu a ohni očišťujícímu zlato a stříbro. K těmto ušlechtilým kovům je přirovnán Boží lid, avšak s tím, že je nyní velice znečištěn nespravedlností, nevěrností a hříchem, jež jsou opět přirovnány ke struse a neušlechtilým příměsím, které musí být ohněm a louhem odstraněny.

Z této bolestné očisty Boží výchovy vzejde nový lid Boží, který bude sice jen malou skupinkou věrných, ale právě odsud povstane v budoucnosti Mesiáš. Ten je právě v tomto zorném úhlu nazýván „Výhonkem“, „Proutkem“, který neočekávaně vyraší s novou životní silou a svěžestí z odumřelého „pařezu“ zdecimovaného národa.

Právě sem patří snad nejpůsobivější slova naděje celé knihy. Mesiáš přichází jako malé dítě. Ale právě toto božské „Dítě“ se stane vládcem všech národů, jimž zajistí pokojný a spravedlivý život. A tak uprostřed vnějších trosk a spálenišť a vnitřní beznaděje a truchlení zní Izajášova slova Božích zaslíbení: Hle panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel, to je „S námi Bůh...“ Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje...“ Vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. ...bude soudit nuzné spravedlivě a o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva.

Nadčasové poselství Božího slova skrze proroka je oděno do překrásných obrazů, líčených výraznými, „barevnými a zvonivými“ výrazy. Utrpení může být chápáno jako Boží výchova, která člověka očišťuje a činí před Bohem pokorným a upřímným. Stát se skrze utrpení duchovně „dítětem“ je ideál této očištné Hospodinovy výchovy. Dítě má totiž všechny ty vzácné vlastnosti, které dospělému často chybí, a tím jej odciňují od Boha, totiž: čistota, bezelstnost a upřímnost, důvěra, oddanná věrnost, spontánní pokora a prostota.